

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12054/2023
18.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Ђорђевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Обрадовић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Косанић, адвокат из ..., ради утврђења недопуштености извршења, одлучујући о ревизијама тужиље и тужене ВВ изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1714/22 од 21.12.2022. године, у седници већа одржаној 18.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења садржаних у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж 1714/22 од 21.12.2022. године, у ставовима другом, трећем, петом и делу става шестог изреке у односу на захтев тужиље.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1714/22 од 21.12.2022. године у ставу четвртм изреке и делу става шестог изреке у односу на захтев тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1714/22 од 21.12.2022. године у ставу четвртм изреке и делу става шестог изреке у односу на захтев тужене.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужене ВВ за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 270/21 од 01.02.2022. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је тужиљи правноснажном пресудом тог суда П 818/15 од 16.03.2017. године, утврђено право својине са обимом удела у 1/2 на стану у Сремској Митровици, у улици ... број ..., двособан стан означен са број ..., у приземљу корисне површине 171 м², који је уписан

као посебан део зграде број 1, на парцели .. КО Сремска Митровица и на коме је ово сувласништво уписано у јединственом катастру непокретности СКН Сремска Митровица и на стану у Новом Саду, у Улици ... број .., трособан стан у Новом Саду, означен са бројем .. на првом спрату површине 73 м², који је уписан као посебан део зграде број 4 на парцели број .. КО Нови Сад 1, па је извршење по решењу о извршењу ИИ 120/15 од 24.08.2015. године, које је донео Основни суд у Сремској Митровици, као и сви донети закључци, друге одлуке и предузете радње у извршном предмету ИИ ../15 које спроводи јавни извршитељ Јелена Станковић Миковић из ... у односу на тужилу и њој припадајуће напред описане непокретности проглашено недопуштеним – извршење се проглашава недопуштеним, што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом другим изреке тужени су обавезани да тужилу солидарно на име трошкова спора плате износ од 477.550,00 динара, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1714/22 од 21.12.2022. године, жалба туженог ББ је усвојена, жалба тужене ВВ делимично усвојена, делимично одбијена, пресуда Основног суда у Сремској Митровици П 270/21 од 01.02.2022. године (став први изреке) укинута у делу којим је утврђено да је тужилу правноснажном пресудом тог суда П 818/15 од 16.03.2017. године, утврђено право својине са обимом удела у 1/2 на стану у Сремској Митровици, у улици ..., двособан стан означен бројем .. у приземљу, површине 71 м², који је уписан као посебан део зграде број 1, на парцели .. КО Сремска Митровица и на стану у Новом Саду, у улици ... број .., трособан стан означен бројем .., на првом спрату, површине 73 м², који је уписан као посебан део зграде број 4, на парцели .. КО Нови Сад 1, и у том делу тужба одбачена (став други изреке); преиначена у делу којим је одлучено о трошковима поступка тако што је обавеза тужене ВВ смањена на износ од 297.550,00 динара, а захтев за накнаду трошкова поступка у односу на туженог ББ одбијен (став трећи изреке); потврђена у преосталом непреиначеном делу (став четврти изреке). Тужилу је обавезана да туженом ББ надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара (став пети изреке). Одбијени су захтеви тужилу и тужене ВВ за накнаду трошкова жалбеног поступка (став шести изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, благовремене ревизије изјавиле су тужилу и тужена ВВ.

Тужилу побија пресуду у ставовима другом, трећем, петом и делу става шестог којим је одбијен њен захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 6., 8., 10. и 11. и члана 374. став 1. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужена ВВ побија пресуду у ставу четвртом изреке и делу става шестог изреке којим је одлучено о њеном захтеву за накнаду трошкова жалбеног поступка због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи по члану 404. ЗПП због потребе разматрања правног питања од општег интереса.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Питање поуздања повериоца у податке јавне евиденције непокретности када је као власник непокретности уписан дужник, један супружник и права другог супружника на удео у заједнички стеченој имовини у смислу одредби чланова 174. став 1. и 176. став Породичног закона, није спорно у пракси Врховног суда. Основни критеријуми за одлучивање о праву повериоца на намирење продајом целе непокретности у сваком конкретном случају су пажња у промету и савесност повериоца везана за имовински режим непокретности која представља предмет извршења, а који су и у конкретном случају били одлучујући за доношење одлуке о усвајању тужбеног захтева, којом се проглашава недопуштеним извршење у односу на тековински удео тужиље.

Пошто у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити други разлози због којих се може одлучити о ревизији тужене као посебној, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене као редовне по одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама за утврђење недопуштености извршења за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим за имовинскоправне спорове садржан у члану 403. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је дана 24.12.2015. године. Вредност предмета спора (члан 33. став 2. ЗПП) од 4.000.000,00 динара је, према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе 02.12.2021. године од 117,57 динара за 1 евро, представљала противвредност 34.020 евра, што је испод напред прописаног законског цензуса, па је одлука у ставу трећем изреке донета на основу члана 413. ЗПП.

Ревизија тужиље изјављена против решења којим је првостепена пресуда укинута и тужба одбачена је дозвољена у смислу одредби чланова 403. став 2. тачка 3. и 420. ставови 1. и 2. ЗПП, па је Врховни суд испитао побијано решење у складу са одредбом члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене друге битне повреде одредаба поступка на које је ревизијом паушално указано.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља и тужени ББ су у браку од ...1989. године и заједнички су стекли непокретности, које су предмет извршења по решењу

Основног суда у Сремској Митровици ИИ 120/19 од 24.08.2015. године. Овај извршни поступак иницирала је тужена ВВ, на основу извршне пресуде суда од 02.02.2015. године, којом је тужени ББ обавезан да јој исплати износ од 39.400 евра у динарској противвредности са споредним потраживањем, на основу примљеног на име купопродајне цене по купопродајном уговору који је раскинут. Тужила је у наведеном поступку извршења изјавила приговор трећег лица, па је решењем суда од 07.12.2015. године упућена на предметну парницу. Паралелно са овом парницом она је водила и тековинску парницу против супруга, у којој је као умешач на страни туженог ББ тужбом била обухваћена и тужена ВВ. Та парница правноснажно је окончана пресудом П 818/15 од 16.03.2017. године, којом је утврђено да су тужила и тужени ББ сувласници у по 1/2 дела на спорним непокретностима, описаним у изреци побијане пресуде.

Првостепени суд је усвојио постављени тужбени захтев да је тужили правоснажном пресудом тог суда П 818/15 од 16.03.2017. године утврђено право својине са обимом удела у 1/2 дела на спорним становима, а да њен правни интерес за овакво утврђење произилази из чињенице да су спорни станови предмет извршног поступка, ради намирења новчане тражбине тужене ВВ према туженом ББ.

Другостепени суд констатује да је о праву на тековински удео тужиле већ одлучено правоснажном пресудом првостепеног суда П 818/15 од 16.03.2017. године, како је то и наведено у постављеном тужбеном захтеву. Становишта је да тужила нема правни интерес за тужбу за утврђење права правоснажно утврђеног другом пресудом, па у том делу првостепену пресуду укида и тужбу одбације на основу члана 194 ЗПП.

Разлоге другостепеног суда везане за део одлуке којом је првостепена пресуда укинута и тужба одбачена прихвата и Врховни суд.

Садржина тужбеног захтева, односно садржина судске заштите у предметној парници, како је то правилно нашао другостепени суд, одређена је чланом 50. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр 31/11 ... 139/14), у вези са чланом 545. и чланом 551. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ број 106/15). По овим одредбама тужилац у парници за недопустивост извршења, на коју је упућен решењем извршног суда, доказује да постоји његово имовинско право које чини недопуштеним извршење на предмету извршења по решењу које је донето на предлог извршног повериоца. На подлози утврђења чињеница на којима је таква тужба заснована, суд утврђује да ли је основан тужбени захтев за недопустивост извршења. У конкретном случају тужила је осим правилно постављеног тужбеног захтева који има основ у наведеним одредбама, поставила и захтев за утврђење да постоји њено право које је већ правоснажно утврђено пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 818/15 од 16.03.2017. године, па пошто је тужена ВВ у тој парници учествовала као умешач на страни туженог ББ, тужба у овом делу због недостатка правног интереса правилно је оцењена као недозвољена.

Из изнетих разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу одредби чланова 414. став 1. и 420. став 6. ЗПП.

Тужила и тужена ВВ нису постигле успех у поступку по ревизији, па су на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП ставом четвртим изреке одбијени њихови захтеви за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић